

אור ההליכות

גיליון 146
סיון
תשפ"א

המרכז העולמי
למשפט התורה

בית הדין
לדיני ממונות

ארגון
"אשת חיל"

כולל
להכשרת דינים

שבטות עיון | ירחי כלה
וישיבות ר"ח

הוצאת ספרים
מכון משה

אתר
"נצח ישראל"

www.net-sah.org

לסירה של אמנו המנוחה
מורת חממה יונה
חמודי בת יחיא
חובארה נע"ג
במלאת שנה לפטירתה
ביום שב"ק בהר בחוקותי
תש"ף
ת.נ.צ.ב.ה

האוסר בתורה | מו"ר הרה"ג רצון ערוסי שליט"א

להם מידע כללי מהי מטרתה ויעדיה וגישתה עוד מימי אברהם אבינו לפחות. לכן כשהביא להם לוח אחד, שאלו "אפשר לקבל עוד אחד?", ולמעשה הבינו שהתורה משנה באדם והופכת אותו למאוסר באישיותו ובחכמתו, מאוזן במידותיו כאיש מוסרי וערכי. משום כך לא רק שאנו חוגגים עם ספר במתן תורה, אלא כל יום בבוקר אנו מברכים את ברכות התורה "לעסוק בתורה", וְהַעֲרַב נָא ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ. בקשתנו שדברי התורה יהיו עֲרָבִים וּמְתוּקִים בִּפֶּה. וכי דברי התורה הם עוגה? מה זה 'וְהַעֲרַב'? הרי אין זו אכילה ושתייה אלא דברי חכמה, אך אנו מבקשים שזה לא יהיה פרגמטי אלא שתהיה לנו חוויה נעימה ללמוד. בנוסף בקשתנו 'ובפִּיפִיּוֹת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל', משמעה לא רק לנו יהיה לימוד מהנה אלא גם לכל צאצאינו ולכל עמך בית ישראל. כדוגמא לכך, וכי יש מי שמרגיש חוויה בלימוד המשפט? גם אם יקום אדם ויאמר "כן", האם הוא יתפלל שאותה חוויה תהיה לו ולבניו ולצאצאיו? ברור שלא, כי החוויה היא עניין אישי ויחסי, כל אחד לעצמו ולכל אחד טעם שונה. כך גם במקצועות אחרים, אולם כאן תורת ישראל אומרת מעבר לכל התמחות בכל תחום יש תורה מיוחדת – תורת חיים אליה אנו קשורים בקשרי חיבה ומחנכים לאהוב את לימודה. יום יום אנו "מטפִּטְפִּים" לבנינו שהתורה הזאת תורת חיים ואנו צריכים לאהוב אותה ולהעריצה.

הרחוקים מידעת התורה יאמרו שהמקיים ציוויים אלה הוא טיפש. וכי יעלה על הדעת, למשל, לא לנקום ולא לנטור למי שהֵרַע לנו? ברם המתבונן לעומק יבין כמה רעות נחסכות בהם: הנקמה מביאה בדרך כלל להפסד הנוקם; היא מטרידה את רוחו ומייסרת את נפשו; במקום שהאדם יסגל מידות נעלות הוא מעסיק את נפשו בשנאה ובמזימות רעות. לדוגמה, שכנים שהסתכסכו ביניהם, אם לא ילמדו לסלוח ולהתנצל, תפרוץ אש ותכלה את נפשם ומעתה חיייהם אינם חיים. דוגמה נוספת, ראובן חויב לשלם לשמעון בבית הדין, שמעון אינו מקבל את הדין ומתנחם בליבו לנקום בשופט ובראובן שאיתרע מזלו אצל אותו שופט מושחת לדעתו. נפשו של שמעון הולכת מדחי אל דחי. כאן תורת ישראל מלמדת כי הדין הוא לא רק מול השופט אלא גם לפני ה' יתברך, ולכן על האדם שנתחייב בדין לִידַע שאין הוא עומד לפני שופט בשר ודם, כי אם לפני מלך מלכי המלכים שבוחן כליות ולב. משום כך על שמעון לחדול ממריו ומרשעו, להכיר בטעותו ולהתנצל בפני ראובן על פשעו.

אכן תורתנו היא תורת חיים, תורת האושר, ובה אצורה וגנוזה חכמה אדירה המביאה לאוהביה אושר וחירות אמיתית. חירות מחשבתית וגשמית, חירות מכבלי השווא והשקר שתכליתם היגון והאנחה, חירות רוחנית ששכרה שלווה הלב והנפש ומקור שמחה מְפֻקָּה ואיתן. חג האושר עם תורת האושר.

חג השבועות הוא חג מתן תורתנו, אולם בשונה מפסח זמן חירותנו ומסוכות זמן שמחתנו לחג השבועות לא הוקדשה עשייה מיוחדת של מצוות טקסיות (כמו ליל הסדר, ישיבה בסוכה, נענוע לולב וכו') לְמַעַט השמחה שאנו מצוים בה בכל יום טוב. אמנם המתבונן בחג השבועות ימצא בו ייחודיות רבה מעצם היותו מסמל את כניסת עם ישראל בברית התורה הנפלאה והפיכתו בזכותה לעם נבחר קדוש ונכבד מכל העמים, כביטוי לס"ג: "לפי שאומתנו בני ישראל אינה אומה אלא בתורותיה". כלומר הרעיון המרכזי שבחג השבועות הוא לחזק ולצרוב בתודעה את החיבור הרוחני והמחשבתי של אומתנו לתורת הנצח ולעונג הרוחני שבה. ברם העם היהודי התקשה במציאות רוחנית-פורמאלית, ועם הזמן נוצרו מנהגים שיצקו תוכן יותר מעשי בחג זה.

תורתנו היא תורת חיים, תורה שמורה לנו כיצד לפעול ולבחור כדי שנזכה לחיים טובים ותקנינים בעולם הזה ונזכה לחיי הנצח בעולם הבא. לעומת תורת החיים, בנצרות אין חיובים מעשיים והכול נתון ללב. לכאורה הרבה יותר קשה לחיות כשתורה שלמה מקיפה את חיך המעשיים והמחשבתיים. כיצד אפוא יש להבין את הרמב"ם שכתב כי האושר האמיתי טמון בהוויית האדם הדתי? כיצד ייתכנו דבריו עם מאות רבות של ציוויים ואזהרות?

התשובה פשוטה, לפני שהאדם מגלה בלימוד מקיף את מטרותיה ויעדיה של התורה, את רזיק וטעמיה, או אז יקשה עליו מאד להבין את יופייה ושלמותה. ברם לאחר מכן נפשו לא תחדל מלִכְסֹף אליה ויזכה לדעת ולעונג הרוחני שבידיעתה. התורה נועדה לעיצוב הנפש באישיותה ובחכמתה, באיזון המידות מוסרית וערכית, לְזַכּוֹת את האדם באושר שאין שני לו, לחוות מעט מוֹצֵר מהאושר הרוחני-הנצחי.

עדיין כל בר דעת ישאל האם זה מצדיק שאדם יחבק את הספר שהוא חוגג סביבו? פיתוח הערצה לספר טוב הוא מובן, אבל לא לספר חוקים שמחייב בכל תחומי החיים, לפני ואחרי החיים, יצירה תורנית אשר מקיפה ומתייחסת לכל בני האדם, ליחיד ולכלל, למשפחה ולשכנים. ברור כי קשה לבטא יחס של חיבה והערצה כלפי יצירה שמחייבת אותך.

על דרך הבריחותא, כשהקב"ה הביא את התורה הוא פנה בהצעה לאומות העולם אם הם רוצים לקבלה. הוא ניסה לבני אדם, עמון ומואב, אך לא קיבלו, כל אחד מטעמיו שלו וכולם מתוך מטרה המקדשת את האמצעים ולא מתוך ראייה כוללת. לעומת זאת כשהציע לישראל לא שאלו אותו מה כתוב בה, אלא מיד אמרו "נעשה ונשמע". לא שואלים. לכאורה, טמטום הוא לחתום על עסקה מבלי לדעת מה טיבה, אך אליבא דאמת, היה

אהבת ילדינו - חלק ז: תרומתנו לשקרים של ילדינו

שנצא לחופשה משפחתית, עד שכל הפרטים יהיו סגורים. באופן זה אנו מצמצמים את המקרים בהם יש פער בין מה שאמרנו למה שקרה בפועל. כמובן, שניתן לשתף את הילדים במחשבות או בתכנונים לעתיד, אך יש להקפיד לומר שמדובר בתכנונים או במשאלות לב, ולא בהבטחות.

כאשר ישנה סטייה ממה שהבטחנו לילדינו, יש להסביר להם מהי הסיבה לשינוי. הדבר מחזק אצל הילדים את התחושה שאפשר לסמוך עלינו, ואף מחזק את האמון שלהם בנו.

בנוסף עלינו להימנע מ"לדחוק את ילדינו לפינה" ולגרום להם לשקר. במקרים בהם ברור לנו שהילד עשה מעשה אסור, נכון יותר לפנות אליו באמירה שאנו יודעים שהוא עשה מעשה אסור ולהציב בפניו את השאלה כיצד הוא חושב לתקן זאת מאשר לשאול אותו האם הוא עשה את המעשה. כך, המסר שעובר לילד הוא שאיננו מחפשים אשמים אלא עסוקים בתיקון ולכן אינו צריך לגונן על עצמו באמצעות שקרים.

כיצד יש להגיב כאשר הילדים משקרים, בעז"ה בעלון הבא.

יונתן לוי, מחבר הספרים: "יסודות החינוך" - הדרכות חינוכיות להורים, "מתגברים בקדושה" - הדרכות מעצימות לגנר המתבגר.

052-9391244
yonaam@gmail.com

השקר הוא דבר מגונה, וסופו להתגלות. חז"ל מצאו רמז לדבר בכך שלאותיות המרכיבות את המילה "שקר" אין שתי רגלים אלא רגל אחת בלבד, כי השקר אינו מתמיד. לעומת זאת לכל אחת מהאותיות המרכיבות את המילה "אמת" יש שתי רגלים, ללמדנו שהאמת מתקיימת לעד (ילקוט שמעוני, בראשית, רמז ג).

למרות הכרתנו בחשיבות האמת, לעיתים אנו מתקשים לאחוז במידה זו ומרגישים צורך לשנות מעט ממנה. הדבר נכון גם לגבינו וגם לגבי ילדינו.

משפחה שחשוב לה להקפיד על האמת, עליה לשדר זאת לכל בני המשפחה.

ראשית על ידי דוגמא אישית, מה שמכונה בעגה המקצועית: "מודלנינג". יש להקפיד לעשות את כל מה שיוצא מפינו בדיוק כפי שנאמר. על ילדינו לדעת שכל מה שאנו אומרים, וכל שכן, מבטיחים, בודאי יקרה. ילד שגדל בבית שבו ההורים מקפידים לעשות ככל היוצא מפייהם, לומד לכבד את המילה הנאמרת, הוא לומד שהמילה "מקודשת". כמובן שלעיתים ישנם אילוצים שמונעים מאיתנו לעשות את מה שתכננו מראש. כאשר הדבר קורה לעיתים נדירות, הילדים לומדים שאלו מקרים היוצאים מן הכלל ואינם מעידים על הכלל. מסיבה זו, מומלץ למעט בדיבורים ולהרבות במעשים. למשל, אם אנו מתכננים חופשה משפחתית, אך עדיין הוצאת החופשה לפועל תלויה בכמה גורמים שאינם תלויים בנו, כדאי להימנע מלצאת בהצהרות

הדרך להצלחה - פרק רביעי | חגי צדוק

מוליכים התפתחות והצלחות. ודבר חשוב נוסף בדרך להצלחה. כבר אמרו חכמים, "אין דבר העומד בפני הרצון". מה כוונת הדברים? אתה רוצה שיהיו לך כעת כמה מיליוני שקלים? אני מניח שכן. אז יופי, יש לך, כי אין דבר העומד בפני הרצון? ... אולי אתה רוצה להיות תלמיד חכם גדול. אז זה כבר כאן? ברור שזה לא עובד כך, אז מה כן?

יש כאן דבר מעניין, שימו לב לעומק הדברים. הייתי אומר כך: אין דבר העומד בפני הרצון, אלא הרצון. כלומר, רצון מנוגד, חזק יותר! כי אז הרצון הנגדי, הוא הדומיננטי, ואין דבר העומד בפני הרצון! אם אתה מעוניין בשינוי, זה עדיין לא מספיק, אתה צריך גם להסכים לוותר על הרצונות הסותרים, המסכלים כל שינוי. מה שנקרא "אזור הנוחות". רק כשיהפוך לאזור ה"אי נוחות", תוכל להתקדם. כדי לנקות משהו אחד, צריך ללכלך משהו אחר - כדי להיות רצון אחד, צריך להמית רצון אחר. זהו לשון חכמים המאזן: "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהלי החכמים". כדי להיות את הערך של תורה, עליו להמית רצון אחר. ומכאן, לכל מטרותיו של האדם.

במאמר הבא, בע"ה, נסיף כלים נוספים לדרך חיים מנצחת.

על חייו, ומלא אנרגיות עשייה, המובילים להתפתחות. הצלחות. קשייו מתגמדים. הוא, מאושר לגמרי.

ניתן לומר במשפט אחד: אם אתה חי חיים של מחויבות והשקעה בערכיך - אושרך והצלחתך כבר כאן. אם אינך חי חיים של מחויבות ערכית - ריקנות, ואי הצלחתך כבר כאן.

”

אם אתה חי חיים של מחויבות והשקעה בערכיך - אושרך והצלחתך כבר כאן. אם אינך חי חיים של מחויבות ערכית - ריקנות, ואי הצלחתך כבר כאן.

“

הערכים שלך, הם מקור הכוח שלך. זה כוח אדיר, מניע. כמעט שהייתי אומר, הכוח היחיד שנטע ה' בקרבך. זה מדהים שלכולנו מחכה האושר בתוכנו. זה מדהים שסוד ההצלחה נמצא אצלנו, בידנו. זה הרבה יותר פשוט ממה שנראה. הקב"ה "עשה את האדם ישר", הכל יש לו - אצלו. האדם, אם הוא מוכן 'לשלם מחיר', כדי להיות את חלומותיו, את מה 'שצוּעק לו בפנים', הוא כבר מצליח, כי הוא כבר עכשיו חש חיים מספקים, עם מטרה, שבדרך כלל,

הנה הנגזר מהמאמרים הקודמים: כל אדם יכול להצליח. כל אדם יכול להיות מאושר. כל אדם יכול לא לסבול מהפרעה נפשית כמו חרדות, הפרעה טורדנית כפייתית, דיכאון, התמכרות וכדומה. באותה מידה, כל אדם גם יכול ליפול להפרעה כלשהי, חוסר הצלחה, וכדומה. אפשרות א' או ב', זה רק תוצר של "הפעלה נכונה" של 'המכונה' הנקראת נפש.

ישנם שני מצבים אפשריים בחיי האדם. חיים עם משמעות, וחיים ללא משמעות. חיים עם משמעות, אלה חיים שהאדם, יש לו "בשביל מה", כלומר, הוא חי בשביל משהו שהוא מאמין בו - ערכים, שזה יכול להיות חיי משפחה, תורה, נתינה, וכן הלאה. הוא גם מחויב אליהם, כלומר, מנהל את חייו לפיהם, בעקביות ומסירות. חיים ללא משמעות, אלה חיים שהאדם, אין לו "בשביל מה". הוא פשוט זורם עם מה שיש, ללא עקביות והתמסרות לערכיו. לעיתים, הוא גם לא מודע לערכיו.

הראשון, זה עם המשמעות בחייו, ירגיש תחושת מלאות. השני, זה ללא משמעות בחייו, ירגיש תחושת ריקנות. ממש כמו שאמרו חכמים "בתור עניא אזלה עניותא", אם אין לאדם משמעות בחייו, הוא ממגנט אליו קשיים נפשיים, כי ה'ריק', צריך להתמלאות בסוף, ואלה, באים בקלות, בלי שיטת... הוא גם חי את חייו במבט קודר, כי לא טוב לו, זה מתכון לבעיות. הוא בטח לא מאושר.

לעומתו, האדם שחי חיים מלאי משמעות, גם הוא ממגנט אליו, אלא שהוא ממגנט הצלחות ושמחה. זה פשוט כי הוא חי עם מבט חיובי

חגי צדוק, מרצה ויועץ נישואין ופסיכותרפיה.
052-7673970
אתר: galx.co.il/gz

ש. האם לדעת רבנו חייב אדם לאכול בשר בימים טובים?

שהרי נאמר בהלכות שביתת יום טוב פרק שישי הלכה יח' נאמר: "אין שמחה אלא בבשר ויין..." ובהלכות שבועות פרק שישי הלכה יא' נאמר (על מי נשבע לא לאכול בשר): "הרי אתה מבטל שמחת יום טוב..."

ת. מצווה לאכול בשר, למי שאוהב בשר. למי שלא אוהב, ישמח בכל אוכל שהוא אוהב ומשמחו.

ש. אדם שלא ישן כל הלילה האם חייב בברכת השכוי (אם שמע קולו) ושלוש ברכות שלא עשני לפי רבינו?

האם הוא חייב בברכת התורה שהרי רבינו דקדק בהלכות: "המשכים", ובמקרה הנ"ל האדם לא ישן?

ת. למרות שלא ישן חייב לברך ברכות התורה, כי ברכות התורה הן ברכות מצוות לימוד תורה, ואנו חייבים להגות בתורה כל יום, ביום ובלילה וחז"ל קבעו שכל יום יברך אחרי השינה, אבל גם אם לא ישנו, נברך, כי זה כאמור, ברכת מצוות. ברכת שחר שלא נתחייב בהן, בגלל שלא ישן, לא יברך כגון המעביר שינה או פוקח עוררים, ועוד אבל ברכות שנתחייב בהן כגון שומע קול שכוי, מברך.

ש. מה דעת הרב לגבי לימוד כל הלילה בליל שבועות, והנפק"מ לתפילה בבוקר ושמחת יו"ט בהמשך היום?

ת. לפי דין התלמוד, אין שום חובה להיות נייעור כל ליל שבועות, אלא מדובר במנהג מאוחר, שיסודו בקבלה.

ולא כל אבותינו בתימן נשארו ערים כל הלילה, אלא אמרו את התיקון בלבד. ובאמת, אף שהלימוד בליל שבועות הוא נהדר, אבל, לצערנו, יש חסרונות למנהג זה. מתפללים מוקדם עם שחר, והציבור מתפצלים, ואין ברוב עם.

והללו שלמדו כל הלילה, אוכלים מוקדם, וישנים כחג השבועות, במקום ללמוד ביום מתן תורה עצמו.

כך יוצא, אפוא, אין מקיימים שמחת יו"ט כהלכה, ולא לימוד תורה כהלכה.

ש. האם לק ג'ל חוצץ בטבילה?

ת. לק מושלם מותר כי הוא לנוי ואינו חוצץ.

לק לא מושלם, כגון שהציפורן גדל, הוא פגם וחוצץ.

ולכן לכתחילה יש להחמיר בעניין זה.

ש. לשיטת הספרדים, כשהם מבשלים את הבשר, הם לוקחים סיר עם מים קרים עם הבשר ואח"כ מבשלים.

לא כמו התימנים שעושים חליטה.

מה ההבדל?

ת. אסור לאכול דם. אם מבשלים בשר שלא הוכשר במים צוננים, שהולכים ומורתחים, דם יוצא, והבשר מתבשל עם הדם, ונאסר. ודין זה הוא לכל הדעות.

לעומת זאת, דם שלא יצא מן הבשר אינו אסור, ולכן מותר לפי השו"ע, לאכול בשר חי בלתי מוכשר במלח. להרמב"ם יש להכשירו במלח, והרד"ק לאכול בשר מבושל עליו להכשירו במלח, שרייה במים, שטיפה ומליחה. ושטיפה טובה. ואח"כ לבשלו.

לפי השו"ע, אפילו במים צוננים, שהולכים ומורתחים, כי לדעתו, כל הדם יצא ע"י המליחה. לפי הרמב"ם וגאוני בבל, המלח לא מוציא את כל הדם ולכן יש להרתיח את המים היטב היטב, ואח"כ להשליך את הבשר המוכשר למים הרותחים.

באופן זה, הבשר נחלט ונצמת, והדם לא יוצא. וזהו מנהג יהודי תימן, כמו הרמב"ם.

לפי יהודי תימן והרמב"ם, אסור לאכול בשר מוכשר שהתבשל ולא נחלט. כי הוא התבשל עם יתרת הדם שהיתה בו.

יש לציין שהשו"ע הביא את דעת הרמב"ם כדעה שרצוי לחוש לה.

לק"י

כבוד הרב שלום נגר נ"י

כנהר שלום

יב מו"א תשל"ג

(ד) המנהג שלא להתראות לפני החופה זהו מנהג אשכנזים או ספרדים. בתימן היו מנהגים שונים יש שלא התראו מעולם עד לשעת היחוד. כמובן שראה אותה מרחוק אבל מעולם לא נפגשו ולא דבר עמה. ויש שנהגו להתראות בפרט בכפרים קטנים שכולם כבני משפחה אחד, ולכן נהג כרצונך.

(ה) לא נהגו בתימן לצום.

(ו) חובות הלבבות כשתזדמן לכאן תקחם, כי האריזה והלקיחה לדואר גורם לי טרחה.

(א) בענין ברכת נטילת ידים, אנו אין לנו אלא דעת הרמב"ם דמברך לפני הנטילה, ואף שידיים עסקניות לא נאסר אדם מפני כך מלבד, שהרי מברך אלהי הנשמה משיפקח עיניו ועודו על מטתו וכך פוקח עורים, ומתיר אסורים, ורוקע הארץ, וזוקף כפופים, ואין בכך כלום.

(ב) החנא הוא גם מנהג ארץ ישראל מקדם קדמתה, ונזכר גם במעשה רוקח, ולכן אין בו משום חוקות הגוי.

(ג) ה"חופה" שפורסין, לדינא לשטתנו אין זו חופה, והחופה היא היחוד שעושים אחר שבע ברכות, ולפיכך זוג שאינו עושה יחוד בעדים כהלכה, וסומכין על שיטת האומרים שזו חופה טוב לעשותה לאחר ברכת ארוסין, וכך אני נוהג, אבל זוג שיעשו מיד יחוד איני מקפיד על זמן פריסתה.

בכ"ר יוסף קאפח

קבוצה שנייה של בני אדם מחפשת את אושרה בפיתוח הצד החומרי של האדם, בניית הגוף והעצמתו ודאגה והקפדה על בריאותו. גם מטרה זו על אף שהיא חשובה ובמידה מסוימת אף נדרשת בכל אופן היא לא יכולה להיות מטרת האדם שהרי כמה שינסה האדם לפתח את גופו לא יצליח להביאו לעוצמת כוחם של חיות ובהמות אחרות. תקינות ופיתוח אלו גם לא יוכלו להתמיד באדם שתמיד זמנו קצוב בעולם והם יכולים לשמש אמצעי להשגתה של מטרה חשובה יותר.

קבוצה שלישית רואה את אישיותו של האדם, זו הניכרת באופיו הטוב ומידותיו הנכונות. בתחום זה האדם נמדד ובו ראוי לו להשקיע. כאן כבר מדובר באמת בתחום שקשור ממש באדם אולם גם הוא בעיקרו נוגע לעובדה שהאדם הוא יצור חברתי. רובן של המידות האלו נוגע לדרך התנהלותו עם הסובבים אותו אבל תהיה להם משמעות מועטה מאוד אם ייקלע לאי בודד ללא חברה. עובדה נוספת היא שמידות האדם אינן נקבעות אף פעם בצורה סופית ותמיד הן עשויות להשתנות גם לטובה וגם לרעה לפי השפעת החברה בה אדם שרוי ולפי נושאי העיסוק שבהם האדם נדרש לעסוק.

רק התחום הרביעי מזוהה לגמרי עם האדם, והוא תחום הדעת. אותם מסקנות שהגיע אליהן והוא יודע אותן בצורה וודאית לאחר שחקר ובירר כראוי. דעות אלו אם הצליח לרכוש מהן הן שישפיעו עליו בצורה מוחלטת מבלי שישתנה עוד, שהרי הוא יודע את אמיתותן והשלכותיהן הכרחיות. הכרה במציאות ה', בהשגחתו בהיותו היחיד והשליט הבלעדי בעולמו כל אלו ועוד אחרות הן ידיעות שכל הכרה ברורה באחת מהן בונה באדם הבנה והסתכלות נכונה על המאורעות המתרחשים סביבו מבלי שדבר מה יוכל לעוות ולשבש את הכרתו בהן. לכן זהו התחום שראוי להשקיע בו ואליו צריך לחתור תמיד כמאמר חכמינו: דעת קנית מה חסרת, דעת חסרת מה קנית (תנחומא ויקרא א).

בעלי חיים עוסקים כל ימי חייהם בתאוותיהם השונות, רק לאדם יש את היכולת להפנות את עיסוקיו לכיוונים אחרים ולתכנן כיצד הוא בונה את חייו. ישנם אנשים שיכולת זאת מנוצלת אצלם כדי להגביר ולהרבות את אותם תאוות, אלו הם אנשים דמויי אדם אבל למעשה אין חייהם שונים מחיי שאר בעלי החיים שכן אין הם אלא בהמות-על. שאר בני האדם מחפשים לבנות דבר מה בחייהם ולקדם את עצמם. כיצד מקדם האדם את עצמו? מהי השלמות שאליה ניתן וכדאי לחתור? בכך נחלקים בני האדם לארבע קבוצות (מ"נ גנד). הראשונה שבהן כוללת רבים מאוד והם הסבורים שיוכלו לקדם את עצמם אם ירכו את רכושם. ללא ספק יש לאדם צורך ברכוש ויש להקדיש לו זמן מסוים בחיים אבל אנשים אלו שמים אותו בראש מעייניהם ולו הם מקדישים את מרבית זמנם. הישג בתחום זה אומר הרמב"ם מעניק לאדם הנאה שרובה הוא דמיון בלבד. הביטחון והרוגע שהוא משיג ממספר אפסים שהוסיף בבנק נעשה בראשו בעצם וגם הדאגה שמא לא אסף מספיק גם היא נעשית בתוך מוחו, כבר לימדה אותנו המשנה באבות (ד,א): "איזהו עשיר? השמח בחלקו!". לא הרכוש עצמו הוא המעניק אושר אלא מחשבתו של האדם על מצבו. הקשר של האדם לרכושו הוא הקשר הרופף והזמני ביותר שקיים, זהו המרכיב שיכול ללכת לאיבוד בענין רע או להביא על האדם צרות בדרכים שונות ומשונות (מיסים, קנאה, אחריות ועוד), וכבר למדה אותנו הגמרא (מגילה טו,א): מרגלית שאבדה, בכל מקום שתהיה מרגלית שמה, לא אבדה אלא לבעלה, ובמקום אחר דרשו את שמם של המטבעות שנקראו זוזים שנקראו כך על שם שהם זוים מאדם לאדם (תנחומא, מטות, ו), וכבר הצביעו רבים על כך שבתחילת חיי האדם הוא משקיע את כל כוחו בקניית רכוש ואחר כך באחרית ימיו הוא פעמים רבות מוותר עליו בתקוה להחזיר לעצמו מקצת מכוחותיו ובריאותו שחלקם אבד באותם מאמצים לצבור הון.

הליכות עם ישראל

במלון "קיבוץ לביא"

אנו שמחים להודיע על "ירחי כלה קיץ" בנושא:

חוסן נפשי ורוחני בעידן הקורונה
בהשראת רפואת הרמב"ם

בין התאריכים:

י"ט-כ"ג תמוז התשפ"א 3.7-29.6
4 לילות כולל שבת

בהשתתפות:

הרה"ג רצון ערוסי שליט"א
יו"ר "הליכות עם ישראל"

פרופ' חיים גמליאל ראש מכון רות"ם

מוצרים

בכשרות

הרב מחפוד

משגיח צמוד

המחיר ליחיד בחדר זוגי

בימות השבוע חצי פנסיון, שבת פנסיון מלא

חדרי עדן 2,070 ₪

חדרי דר 2,130 ₪

חדרי הוד 2,300 ₪

טיול

לצפון

תוכניות

לנשים

החציה

וגפרדת

רבנים

ומרצים

נוספים

ההשתתפות למחוסנים ומחלימים בלבד

(בהצגת אישור)

לפרטים והרשמה

מוטי 052-9426613

חדש חדש על המדף!!!

בשבח לה' יצא הספר

"ילקוט משה הלכות שבת להרמב"ם"

מאת הרב איתמר כהן.

ההלכות מבוארות על פי מפרשי הרמב"ם בעיון ובהרחבה.

680 עמודים

כריכה קשה.

ניתן לרכוש במכון

מש"ה. 50 ₪.

לרכישה:

מכון מש"ה 03-5351119

אתר נצח ישראל: www.net-sah.org

מכון מש"ה

הרמב"ם

אנא תרמו בעין יפה להמשך

הפקת העלון

הליכות עם ישראל

בנק לאומי

חשבון 702371/25

סניף 952